

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **D. M.**, zast. zmocněnkyní A. Z., proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Valdice**, Nám. Míru 55, Valdice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29.5.2015, o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 29.5.2015 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.5.2015, č.j. VS 28/471/003/2015-22/OVT/316, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Žalobce se žalobou ze dne 6.10.2014, doručenou nadepsanému krajskému soudu dne 7.10.2014, domáhal přezkoumání rozhodnutí o kázeňském trestu, který mu byl uložen podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“). Kázeňské provinění žalobce, který byl ve výkonu trestu odnětí svobody zařazen na pozici tzv. „nákupčího“, mělo spočívat v tom, že dne 6.3.2015 v 9:00 hodin, v ubytovně „D“, předal žalobce v místnosti nákupčího ods. M. D. nákup, který nebyl řádně „vykontován“ (poznámka soudu – terminus technicus žalované), neboť ods. D. neměl na svém kontě žádné finanční prostředky k jeho

úhradě. Následně bylo provedeno šetření oddělením prevence a stížností vedené pod č.j. VS-1885-26/ČJ-2015-802210-1 (dále „OPaS“), z jehož výsledků vyplynulo, že žalobce prováděl rovněž pro jiné odsouzené směnu zboží „za tabáky“ (poznámka soudu – objednané zboží bylo odsouzenými hrazeno tabákovými výrobky) prostřednictvím nákupu zboží u firmy Unitip. Tímto jednáním měl žalobce porušit základní povinnosti odsouzených a dopustit se tak kázeňského provinění dle § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS.

[2] Kázeňský trest, který byl žalobci uložen správním orgánem I. stupně rozhodnutím ze dne 25.5.2015, spočíval v umístění žalobce do uzavřeného oddělení na 5 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Stížnost žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl speciální pedagog Věznice Valdice, L. K., rozhodnutím ze dne 29.5.2015. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalované podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

[3] Ve včasné žalobě se žalobce zaměřil na popis okolností, které posléze vyústily v jeho kázeňské potrestání. Prakticky doslovně zaznamenal jak popis skutku, který je mu kladen za vinu, tak výrok rozhodnutí včetně uložení kázeňského trestu. Žalované především vytýkal pochybení spočívající v nesprávném zjištění skutkového stavu věci. Odkázal na přesnou textaci ust. § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS, podle kterého „odsouzeným je zakázáno bez souhlasu Vězeňské služby prodávat, směňovat a darovat věci, které má v držení ve věznici.“ Tvrdil, že o jeho jednání vězeňská služba věděla, a proto nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty jemu vytýkaného kázeňského přestupku. Tvrzení žalované o účelovosti žalobcem podané stížnosti označil za nelogické, neboť uložený trest již vykonal. Setrval na tom, že jednání kvalifikované jako kázeňský přestupek, proběhlo s vědomím příslušníků vězeňské služby, neboť kontrolní mechanismus nákupů je na úrovni, která neumožňuje jeho provádění bez vědomí vězeňské služby.

[4] Důvody svého jednání obhajoval údajně neuspokojivou situací některých odsouzených, kteří jsou bez práce, nemají žádný příjem, přičemž sociální kapesné je 100,-Kč na měsíc. Popřel, že by sledoval svůj osobní prospěch, jak je žalovanou nedůvodně dovozováno. Občasné pozornosti ve formě čokolády či cigaret obdržel díky dobrým vztahům, které spolu s ostatními odsouzenými udržoval. Nešlo o žádné protiplnění za „služby“. K jednání se navíc doznal, kázeňsky doposud nikdy trestán nebyl, nikomu svým jednáním nezpůsobil žádnou škodu.

[5] Shrnul, že rozhodnutí žalované spočívá na nesprávném právním posouzení věci, je nepřezkoumatelné, neboť odůvodnění je nejednoznačné, nesrozumitelné a neurčité. Nelze zjistit, jak byly vyhodnoceny okolnosti polehčující a přitěžující, jaké úvahy vedly k uložení konkrétního druhu trestu v konkrétní výměře. Rovněž poukázal na poměrně dlouhou dobu od zjištění kázeňského přestupku do doby vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně. Rozhodnutí se dostatečným způsobem nevypořádalo s námitkou žalobce, že o jeho jednání vězeňská služba věděla. Obě rozhodnutí jsou odůvodněna toliko formálně, a proto nesou prvky libovůle. Trval na jejich zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Náklady řízení nepožadoval.

[6] Na výzvu krajského soudu se k žalobě vyjádřila žalovaná ve velmi podrobném stanovisku s datem 4.9.2015. V části I. – IV. podrobně popsala skutkový stav a

zaznamenala průběh řízení před správními orgány. V části V. zaujala žalovaná stanovisko k jednotlivým žalobním bodům. Uvedla, že na zjištěný kázeňský přestupek aplikovala správné ustanovení ZVTOS, neboť žalobce měl věci (zboží) po určitou dobu v držení. Za osobní prospěch lze ve vězení považovat i drobné pozornosti, jejichž přijímání žalobce připustil. Zdůraznila, že základní potřeby vězňů jsou uspokojovány dostatečně, jinak tedy řečeno, činnost vykonávaná žalobcem rozhodně nebyla nezbytná. Při ukládání výše trestu bylo přihlédnuto k polehčujícím okolnostem, jinak lze předpokládat, že uložený trest by byl vyšší. Současně bylo při ukládání druhu a výše trestu dle žalované zohledněno, že žalobce byl pracovně zařazen jako nákupčí, svoji činnost prováděl sofistikovaně, vytvářel falešné stvrzenky apod. Délku řízení žalovaná považovala za opodstatněnou, neboť probíhalo poměrně rozsáhlé šetření situace kolem distribuce zboží pro odsouzené. V části VI. žalovaná přičinila teoretické pojednání o kázeňských trestech a jejich ukládání včetně odkazu na právní úpravu. Závěrem navrhla žalobu, o které usoudila, že je nedůvodná, zamítnout.

II. Skutková zjištění

[7] Krajský soud byl povinen v souladu s § 75 s.ř.s. přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze stavu k datu 29.5.2015, kdy bylo napadené rozhodnutí žalované, tedy rozhodnutí o stížnosti proti uložení kázeňského trestu, vydáno. O žalobě rozhodl krajský soud při jednání, jehož nařízení požadoval žalobce. Ze správního spisu ověřil následující skutečnosti.

[8] Žalobce byl odbornou komisí Věznice Valdice, jak se podává v „Návrhu na zařazení odsouzeného na střežené pracoviště Unitip“, doporučen dne 2.5.2013 jako nákupčí ubytovny „D“. Rozhodnutím z téhož dne ředitel věznice schválil žalobce na výše uvedenou pozici. Dne 9.4.2015 byl žalobce v souvislosti s tímto zařazením seznámen se svými povinnostmi a jednáním, které je zakázáno.

[9] V záznamu o kázeňském přestupku vyhotoveném dne 22.5.2015 se podává, že ke stěžejní události, od které se následně odvíjelo kázeňské potrestání žalobce, došlo 6.3.2015. Daného dne v 9:00 hodin, v ubytovně „D“, předal žalobce v místnosti nákupčího ods. M. D. nákup, který nebyl řádně vykontován. Následně bylo provedeno šetření OPaS pod č.j. VS-1885-26/ČJ-2015-802210-1, z jehož výsledků zahrnutých ve zprávě ze dne 20.4.2015 vyplynulo, že žalobce prováděl pro jiné odsouzené prostřednictvím nákupu směnu zboží za tabákové výrobky. Ke zjištěnému jednání se doznal, o čemž svědčí jeho souhlasný projev a podpis připojený na záznamu o kázeňském přestupku. K věci se nicméně v daný moment více nevyjádřil. Popsaným chováním porušil ust. § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS.

[10] Převážnou část správního spisu tvoří zpráva OPaS ze dne 20.4.2015, jejíž součástí je písemnost s názvem „Úřední záznam o provedeném šetření podle § 158 odst. 1 tr. řádu ve věci provádění nákupů na ubytovně „D“ odsouzeným D. M.“. V úvodu zpráva OPaS opakuje zjištění nákupu u ods. D., který neměl na kontě peníze, přitom měl nákup v hodnotě 533,-Kč. Dále byl zjištěn nákup v hodnotě 304,-Kč pro ods. V. Z nařízení OPaS byla dne 6.3.2015 provedena mimořádná prohlídka místnosti nákupčího (žalobce), která nezjistila žádné zjevné závady. Dne 9.3.2015, tři dny po zjištění nestandardních praktik při objednávání a úhradách zboží, bylo

zahájeno dle § 158 odst. 1 trestního řádu šetření, zda-li se nejedná o trestný čin. Byl zajištěn počítač žalobce, který využíval při provádění nákupů. Byly zjištěny objednávky již uvedené, a rovněž objednávky pro ods. M., K., D. a V. Ze záznamu vyplývá, že žalobce se doznal (zřejmě míněno podání vysvětlení ze dne 8.4.2015, jak vyplývá z okopírovaného znění textu), že některým odsouzeným umožňoval provádět nákup tak, že za objednané potraviny platili „tabáky“. Jednalo se zpravidla o odsouzené, kteří neměli na svém osobním kontě žádné finanční prostředky. Zpráva dále uvádí, že byly zkontrolovány objednávky odsouzených od listopadu 2014 do března 2015, přičemž byly zjištěny nesrovnalosti ve 40 případech v celkové hodnotě přesahující 18.000,-Kč. Většinou se jednalo o provedené nákupy bez finančních prostředků, kdy byly k úhradě použity tabákové výrobky. Ods. L., K. a V. nelegální nákupy přiznali s tím, že za ně žalobci platili „tabáky“, ods. D., B., L., K. a M. se odmítli vyjádřit, ods. H., H. a T. popřeli svoji účast v popsáném systému „nákupů za tabáky“. Ve zprávě OPaS je konstatováno, že se provedeným šetřením podařilo prokázat, že všichni odsouzení provedli alespoň v jednom případě nákup, který nebyl uhrazen bezhotovostním způsobem z jejich osobního konta, ale směnou za tabák. Závěrem zpráva OPaS konstatuje, že nebyly zjištěny skutečnosti nasvědčující spáchání trestného činu.

[11] Z úředního záznamu o podaném vysvětlení sepsaném se žalobcem dne 8.4.2015 vyplývá, že žalobce potvrdil, že umožnil provádět nákupy „za tabáky“ několika odsouzeným.

[12] Dále následují úřední záznamy pořizené v období od 6.3.2015 do 9.4.2015 s těmito odsouzenými: D. K., D. J., T. V., M. D., O. K., I. I. M., L. G., R. B., D. L., J. K., R. H., S. H., Q. T. T., Q. T. D. a O. S. Někteří z odsouzených potvrdili, že od žalobce nakupovali zboží „za tabáky“ (odst. L., K., V.), jiní se odmítli k věci vyjádřit, event. svoji účast v popsáném systému „nákupů za tabáky“ přímo popřeli.

[13] Součástí zprávy OPaS jsou také dva úřední záznamy ze dne 9.3.2015 o podání vysvětlení, sepsané s vedoucí firmy Unitip J. H., a s pracovníkem této firmy K. M. Oba prohlásili, že o činnosti žalobce jim není nic známo.

[14] Na úplný závěr zprávy OPaS je připojena listina bez uvedení data, na níž je zachyceno období od 6.11.2014 do 5.3.2015, jsou připojena jména některých z výše uvedených odsouzených včetně různých finančních částek. U částek 100,-Kč či 200,-Kč je uvedena poznámka „peníze“, u jedné částky poznámka „nenalezen na vykontovačce“ (18.12.2014, odst. M.). Ve dvou případech jsou uvedena jména odsouzených a finanční částky bez uvedení data. Protokol je opatřen poznámkou „celkem 18631“ a podepsán por. Ing. A. K., pověřeným orgánem VS ČR.

[15] Správní spis poté obsahuje rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 25.5.2015 (viz bod [1] a [2]), v němž správní orgán I. stupně vychází především ze zprávy OPaS a ze stanovisek žalobce ze dne 6.3.2015 a 8.4.2015. V rozhodnutí je popsán skutek týkající se prodeje zboží „za tabáky“ ods. D., a prakticky za tento jediný skutek byl žalobce kázeňsky potrestán, neboť ve výrokové části je uvedeno, že žalobce jako nákupčí provedl nejméně v jednom případě pro jiného odsouzeného prostřednictvím nákupů směnu zboží za tabáky. Takovéto odůvodnění učinil správní orgán I. stupně přesto, že ze zprávy OPaS vyplývá, že tak žalobce činil i vůči dalším

odsouzeným a to opakovaně. Někteří z vyslechnutých odsouzených popsané praktiky nákupů dokonce potvrdili. V rozhodnutí je zdůrazněno, že žalobce se kázeňského přestupku dopustil vědomě a bez zavinění dalších osob. Při úvahách o druhu a výši uloženého trestu pak v jeho prospěch svědčí to, že se k činnosti doznal, nebyl dosud kázeňsky trestán, naopak byl dvakrát kázeňsky odměněn. Naopak jako přitěžující okolnost posoudil správní orgán I. stupně fakt, že žalobce byl zaměstnán jako nákupčí, porušil povinnosti plynoucí z této pozice a svým jednáním sledoval osobní prospěch.

[16] Shora popsané rozhodnutí žalobce neprodleně napadl stížností. V ní jako jediný důvod uvedl, že vězeňská služba o popsaném předávání zboží věděla. Je vhodné právě na tomto místě provést konfrontaci předchozího postoje žalobce s postojem, který zaujal poté, kdy byl kázeňsky potrestán. Zpočátku totiž žalobce, který se k vytýkanému jednání doznal, tvrdil, že o jeho jednání nikdo jiný nevěděl (viz úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 6.3.2015 tvořící součást zprávy OPaS). Svůj postoj diametrálně změnil po seznámení se s výrokem o vině a trestu za kázeňský přestupek.

[17] O stížnosti bylo žalovanou rozhodnuto dne 29.5.2015, přičemž žádné další dokazování, byť žalobce ve stížnosti vznesl závažnou námitku, již prováděno nebylo. Důvod uvedený žalobcem v podané stížnosti vyhodnotila žalovaná jako neurčité vyjádření v rámci stížnosti, zřejmě se snahou vyhnout se kázeňskému trestu, byť se k vytýkanému chování doznal. Konstatovala, že skutek, v němž je spatřován kázeňský přestupek, se stal, žalobce jej spáchal vědomě, trest posoudila jako úměrný co do jeho druhu i výše.

[18] Při jednání soudu zmocněnkyně žalobce setrvala na všech námitkách v žalobě uplatněných. Zdůraznila, že žalobce se nemohl vytýkaného kázeňského přestupku dopustit, neboť o jeho aktivitách vězeňská služba věděla. Bez jejího souhlasu by nebyl schopen zjištěným způsobem postupovat. V rozhodnutí tedy chybí vyhodnocení kontrolní činnosti vězeňské služby a její vliv na jednání žalobce. Dále připomněla, že k případu např. nebyli vůbec vyslechnuti dozorcí. Požadovala zrušení napadeného rozhodnutí, stejně tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť obě trpí vytýkanými vadami. Náhrady nákladů řízení se výslovně vzdala.

[19] Pověřený pracovník žalované při jednání připustil, že činnost žalobce jako nákupčího měla být kontrolována přinejmenším vychovatelem. Popsal, jakým způsobem by měl systém „nakupování“ zboží fungovat. Žalobce si zjevně vytvořil svůj zvláštní systém, který mu umožnil dozorovou činnost vychovatele obejít. Na otázku, jakým způsobem se dostalo objednané zboží, které nebylo podloženo finančními prostředky na účtech jednotlivých odsouzených „do oběhu“, nedokázal jasně a přesvědčivě odpovědět. Setrval na správnosti přezkoumávaného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Náhrady nákladů řízení se rovněž vzdal.

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[20] Ustanovení § 47 odst. 1 ZVTOS zní takto: *„Kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět*

okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.“

Podle ust. § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS „odsouzený nesmí bez souhlasu Vězeňské služby prodávat, směřovat a darovat věci, které má v držení ve věznici.“

Podle § 58 odst. 4 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále „ŘVTOS“), musí být před uložením kázeňského trestu odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil, a to po řádně provedeném dokazování, jak předpokládá uvedené ustanovení v odstavcích 2 a 3.

V ust. § 60 odst. 1 ŘVTOS se uvádí: „**Je-li stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podána ve stanovené lhůtě, je příslušný zaměstnanec Vězeňské služby povinen přezkoumat, zda je prokázáno, že se skutek, v němž je spatřován kázeňský přestupek, stal, zda jej spáchal odsouzený, zda tento skutek je kázeňským přestupkem, jakož i další významné okolnosti.** Současně přezkoumá, zda nebyla překročena kázeňská pravomoc zaměstnance Vězeňské služby, který kázeňský trest uložil.“

[21] Krom výše uvedených norem upravovalo v době řízení a rozhodování o kázeňském přestupku žalobce podmínky kázeňského řízení u obviněných, odsouzených a chovanců Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky 36/2014, které nabylo účinnosti 1.10.2014.

[22] Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví dán žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Jedním z průlomů do této dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm a) s. ř. s.). Tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8.3.2011, č. j. 7Azs 79/2009-84). V tomto usnesení rozšířený senát judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl.

[23] Podaná žaloba je důvodná. Krajský soud byl povinen položit si základní otázku, která zní, zda se žalobce kázeňského přestupku dopustil, resp. zda důkazy obsažené ve správním spise jsou dostatečné pro závěr, že žalobce svým chováním naplnil skutkovou podstatu kázeňského přestupku uvedenou v § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS. Ve shodě s výhradami vznesenými žalobcem jak v žalobě, tak rovněž při jednání, musel krajský soud konstatovat, že dosud shromážděné důkazy jednoznačnou odpověď nedávají. Není nicméně pochyb o tom, že ve Věznici Valdice fungoval systém nákupů zboží způsobem částečně netransparentním. Za zjištěné situace si krajský soud netroufá říci, zda se jednalo o systém přímo nezákonný, neboť důkazy pro takovýto rezolutní závěr ve správním spise nenalezl. Stejně tak se mu v tomto směru nedostalo od žalované jasné a přesvědčivé odpovědi ani v průběhu ústního jednání.

[24] Pro naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku, za který byl žalobce potrestán, je v ust. § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS výslovně vyžadováno, aby se žalobce (odsouzený) vytýkaného jednání dopustil **bez souhlasu vězeňské služby**. Pokud by tedy byla prováděná činnost (prodej, směna, darování) realizována se souhlasem vězeňské služby, nemohlo by dojít k naplnění skutkové podstaty uvedeného kázeňského přestupku. Tato stěžejní otázka však zůstala poněkud „zastřena“.

[25] Je pravdou, že žalobce se bez dalšího ke svému jednání doznal a dokonce uvedl, že o jeho počínání nikdo další nevěděl. Nelze nicméně přehlédnout, že svůj postoj k věci změnil zásadním způsobem poté, kdy byl seznámen s druhem a výší jemu uloženého kázeňského trestu. Tehdy uvedl, že „směnný obchod“ mohl popsáním způsobem provozovat proto, že o tomto chování věděla vězeňská služba. Žalovaná se s touto námitkou v rozhodnutí o stížnosti vypořádala, nicméně způsobem naprosto nedostatečným, když ji pouze vyhodnotila jako účelovou, se snahou žalobce vyhnout se kázeňskému trestu.

[26] Krajskému soudu není ani pro proběhnuvším jednání jasné, jak mohl žalobce po dobu cca pěti zkontrolovaných měsíců uskutečňovat jím popsané nákupní a směnné transakce beztoho, aniž by na jeho chování vězeňská služba nepřišla. Rovněž není od věci připomenout, že žalobce na pozici nákupčího nastoupil již v květnu 2013, nicméně zkontrolováno bylo toliko posledních pět měsíců před zjištěním kázeňského přestupku. Krajský soud nemůže předjímat důvody, které žalovanou vedly ke kontrole pouze dílčí doby působení žalobce na místě nákupčího. Z provedeného šetření ostatně ani nevyplývá, že by se kompetentní orgán zajímal o to, po skutečně jak dlouhý časový úsek žalobce při obstarávání zboží pro odsouzené postupoval zjištěným způsobem. Na tuto otázku soud ve správním spise odpověď nenalezl, stejně tak se mu jí nedostalo ani při ústním jednání (blíže viz část II. bod [19]). Nicméně se při něm alespoň dozvěděl, že činnost žalobce měl přinejmenším kontrolovat vychovatel. A zde zůstává nevyřešena a nezodpovězena další otázka, jakým způsobem kompetentní osoby vykonávaly dohledovou činnost, případně zda na ni z dosud neobjasněných důvodů nerezignovaly.

[27] Ve správním spise jsou toliko záznamy o podaných vysvětleních získané od žalobce, několika odsouzených a pracovníků firmy Unitip. Krajský soud pak ve zprávě OPaS zcela postrádá stanoviska kompetentních osob z řad vězeňské služby, postrádá objasnění způsobu, díky kterému mohl žalobce svoji „obchodní“ činnost realizovat. Dokazování v tomto ohledu není jen kusé, ono fakticky není žádné, resp. jeho výsledky a zjištěné důkazy, kromě podaných vysvětlení shora uvedených osob, nejsou součástí předloženého správního spisu.

[28] Krajskému soudu nepřísluší hodnotit změnu v postoji žalobce, neboť by se tím dopouštěl pouhých spekulací. Námitka žalobce o „tichém souhlasu“ či snad dokonce podpoře vězeňské služby, resp. jejích odpovědných pracovníků, však neměla být vypořádána způsobem, který žalovaná zvolila. Jednalo se o natolik významné sdělení, navíc s přihlédnutím ke shromážděným podkladům v dané věci, že bylo nezbytné tuto námitku důsledně vypořádat. Žalovaná, která se jako první s touto námitkou setkala, mohla a měla k věci vyslechnout žalobce, a pokusit se zjistit faktické důvody, které ho vedly ke změně původního postoje. Na základě takto

získané informace měla vyslechnout kompetentní pracovníky vězeňské služby, kteří se žalobcem přicházeli do kontaktu, a jejichž povinností bylo žalobcem vykonávanou činnost nákupčího dozorovat.

[29] Pochybnosti soudu uvedené pod body [25] až [28] vyplývají z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Ten za dané důkazní situace neskýtá krajskému soudu prostor pro závěr, zda se žalobce kázeňského přestupku s přihlédnutím ke znění § 28 odst. 3 písm. g) ZVTOS dopustil. Žalovaná bude proto povinna nejasnosti a nesrovnalosti krajským soudem zjištěné a formulované ve výše uvedených bodech v dalším řízení odstranit. V odůvodnění rozhodnutí bude povinna uvést důkazy, ze kterých při rozhodování vycházela a zaznamenat jejich vyhodnocení. Budou-li důkazy vzájemně v rozporu, bude nezbytné objasnit, proč byl přijat závěr o kázeňském přestupku právě s přihlédnutím k tomu konkrétnímu důkazu, a vysvětlit, proč jsou ostatní důkazy vyhodnoceny jako nepřesvědčivé, nevěrohodné evet. proč se jejich obsahem, pokud již byly provedeny, vůbec v rozhodnutí nezabývala. Rovněž neopomene s důkazy seznámit žalobce a dát mu prostor pro případnou reakci (§ 47 odst. 1 ZVTOS, § 58 odst. 4 ŘVTOS).

[30] Ve svých předchozích rozhodnutích, která se týkala dané problematiky (např. sp. zn. 30A 88/2014, sp.zn. 30A 97/2014, event. sp.zn. 30A 99/2014), krajský soud opakovaně konstatoval, že s ohledem na charakter rozhodnutí o kázeňských trestech, s přihlédnutím k netypickým okolnostem, za nichž k jejich ukládání dochází a rovněž vzhledem ke lhůtám, ve kterých jsou správní orgány povinny rozhodnout, nelze klást, co se takto vydávaných rozhodnutí, resp. jejich preciznosti týká, stejné nároky jako na rozhodnutí vydávaná ostatními správními orgány nebo soudy. Tento argument má nepochybně oporu v Nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. I. ÚS 1785/2008. Nález Ústavního soudu nicméně v žádném případě neznamená právo žalované rezignovat na povinnost, aby jí vydané rozhodnutí bylo srozumitelné, logicky odůvodněné a vypořádalo se s důkazy, které byly v řízení provedeny včetně povinnosti postupovat v řízení v souladu s procesními právy odsouzených tak, jak jsou jim garantována v obecně závazných právních předpisech (ZVTOS, ŘVTOS).

[31] Krajský soud tak za zjištěné situace postupoval dle § 78 odst. 1 s.ř.s., rozhodnutí žalované zrušil pro vadu řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a věc proto vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným krajským soudem v odůvodnění tohoto rozhodnutí (§ 78 odst. 4, 5 s.ř.s.). Bude povinna respektovat požadavek krajského soudu na řádné vedení správního řízení, stejně tak jako na přesvědčivé odůvodnění svého rozhodnutí, ve kterém se musí vypořádat se všemi důkazy, které byly v řízení provedeny (resp. ještě budou), včetně charakteru a výše uloženého trestu za kázeňský přestupek. Krajským soudem zjištěnými a vytýkanými vadami trpí rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto jej soud s odkazem na ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. rovněž zrušil.

IV. Náklady řízení

[32] Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšný žalobce se práva na náhradu nákladů vůči žalované souvisejících s tímto soudním řízením výslovně vzdal. Žalovaná ve věci úspěch neměla, a proto rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. listopadu 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu